

РЕШЕНИЕ

№ 1528

гр. София, 11.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 56 състав,
в публично заседание на 17.02.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Ситнилка

при участието на секретаря Макрина Христова, като разгледа дело номер **10125** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и сл. от Административно процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 231 от Закона за Министерството на вътрешните работи /ЗМВР/.

Образувано е по жалбата на Д. В. Ш. против заповед № 513з-13497/21.09.2020 г. на директора на Столичната дирекция на вътрешните работи, с която на основание чл. 194, ал. 2, т. 1, чл. 197, ал. 1, т. 6 във връзка с чл. 203, ал. 1, т. 5, чл. 204, т. 3 от ЗМВР му е наложено дисциплинарното наказание „уволнение“ и на основание чл. 226, ал. 1, т. 8 от ЗМВР е прекратено служебното му правоотношение за длъжността „старши полицаи“ в група „Охрана на национална галерия“ на сектор „Охранителна полиция“ към 05 Районно управление при Столичната дирекция на вътрешните работи. Наведени са доводи за незаконосъобразност на оспорения административен акт, поради съществено нарушение на административно производствените правила и неправилно прилагане на материалния закон. Сочи се нарушение на чл. 210, ал. 1 от ЗМВР, изразяващо се в липсата на ясно посочени фактически и правни основания за издаване на оспорената заповед. Твърденията за неправилно прилагане на материалния закон се основават на нарушение на чл. 206 и чл. 207 от ЗМВР. Подробни съображения се излагат и в депозираните по делото писмени бележки. Претендира са отмяна на оспорената заповед и присъждане на направените по делото разноски.

Ответникът – Директорът на Столичната дирекция на вътрешните работи, чрез процесуалния си представител, изразява становище за неоснователност на жалбата.

Поддържа, че е обосновано и доказано наличието на виновно извършено от Д. Ш. тежко нарушение на служебната дисциплина, изразяващо се в неявяване на работа без уважителни причини в поредица от по два последователни работни дни в периода от 02.02.2020 г. до 19.04.2020 г. Обосновава доводи за липсата на допуснати нарушения във формата на административния акт и в дисциплинарното производство, които да са довели до нарушаване на правото на защита. Подробни съображения са изложени в депозираните по делото писмени бележки. Моли съда да постанови решение, с което да отхвърли оспорването. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Настоящият съдебен състав, след като се запозна с доказателствата по делото, прецени доводите на страните и съобрази законосъобразността на оспорения административен акт, намира жалбата за ДОПУСТИМА, като подадена от надлежна страна - адресат на оспорения административен акт, разполагаща с правен интерес, в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, приложим по силата на препращащата норма на чл. 231 от ЗМВР.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

По делото не е спорно, че към датата на издаване на оспорената заповед Д. В. Ш. е заемал длъжността „старши полицай ” в група „Охрана на Национална галерия“ на сектор „Охранителна полиция“ при 05 РУ-СДВР.

Повод за образуване на дисциплинарното производство срещу Д. В. Ш. е предложение № 513р-27236/06.04.2020 г. от заместник-директора на СДВР, изготвено въз основа на докладна записка рег. № 229р-8352/27.03.2020 г. от началника на 05 РУ-СДВР и справка рег. № 229р-8350/27.03.2020 г. на началника на група „Охрана на Национална галерия“ в сектор „Охранителна полиция“ към 05 РУ-СДВР. В тези документи са изнесени данни за неявяване на служителя на работа без уважителни причини в поредица от по два последователни работни дни в периода от 02.02.2020 г. до 19.04.2020 г. Със заповед № 513з-7686/07.04.2020 г. на директора на СДВР, на основание чл. 207, ал. 1, т. 2 и ал. 2 от ЗМВР, е образувано дисциплинарното производство срещу Д. В. Ш., определен е съставът на комисия, която да проведе дисциплинарното производство като дисциплинарно-разследващ орган при спазване на конкретни задачи и срок. С тази заповед дисциплинарно отговорното лице е запознато на 10.04.2020 г., което е удостоверено изрично с подписа му. Видно от протокол рег. № 229р-10146/14.04.2020 г., на служителя са разяснени правата му по чл. 207, ал. 8 от ЗМВР. На същата дата от председателя на дисциплинарно разследващия орган на Д. Ш. е връчена покана за даване на писмени обяснения. Служителят е депозирал сведение рег. №229000-6372/21.04.2020 г.

Срокът за работа на дисциплинарно разследващия орган е продължаван няколкократно, съответно до 06.07.2020 г. със заповед № 513з-9263/01.06.2020 г. и до 05.08.2020 г. със заповед № 513з-10092/01.07.2020 г. на директора на СДВР. Със заповед № 513з-9640/16.06.2020 г. на директор на СДВР е сменен и председателя на дисциплинарно разследващия орган. До служителя са изпратени своевременно покани за запознаване с тези заповеди, като в тях изрично е посочено, че има възможност да депозира допълнителни писмени обяснения.

В хода на дисциплинарното производство от фактическа страна дисциплинарно разследващият орган е установил следното: в периода от 06.08.2019 г. 01.02.2020 г. Д. Ш. е бил в отпуск по болест. С Експертно решение на ТЕЛК-МВР отпускът за временна неработоспособност не е продължен след 01.02.2020 г., поради липса на

медицинска документация. Заключение на органа на медицинската експертиза на работоспособността е, че служителят е работоспособен. Решението на ТЕЛК – МВР е връчено на Д. Ш. на 17.03.2020 г. Решението на ТЕЛК -МВР е изцяло потвърдено с експертно решение № 1738 от зас. 103 от 12.06.2020 г. на НЕЛК.

Видно от дадените в хода на дисциплинарното производство сведения, на 31.01.2020 г. е проведен телефонен разговор между Д. Ш. и прекия му ръководител – началника на група „Охрана на Националната галерия“, в които Ш. е заявил, че очаква ТЕЛК да му издаде болничен лист и за това не се явява на работното си място.

Съгласно утвърден месечен график рег. № 229р-3258/03.02.2020 г. за периода от 01.02.2020 г. до 29.02.2020 г. същият е следвало да се яви на работа на следните дати:02.03.08.09.12.13.16.17.20.21.24.25.28.29 февруари-общо дванадесет работни смени по дванадесет часа с наряд от 07.00 ч. до 19.00 ч. В утвърдените ведомости липсва положен подпис от служителя, удостоверяващ явяването му на работното място.

Съгласно утвърден месечен график рег. № 229р-6673/06.03.2020 г. за периода от 01.03.2020 г. до 31.03.2020 г. Д. Ш. е следвало да се яви на работа на следните дати:03.04.05.06.07.10.11.12.13.14.17.18.19.20.21.24.25.26.27.28 и 31 март-общо двадесет и една работни смени по осем часа. В утвърдените ведомости липсва положен подпис от служителя, удостоверяващ явяването му на работното място.

Видно от сведение № 229р-10313/15.04.2020 г. на началника на група „Охрана на Национална галерия“ на 02 и на 04.03.2020 г. Ш. се е явил в сградата на Националната галерия, но не е представил болничен лист, а е заявил, че събира документи, които да предостави на ТЕЛК-МВР за издаване на болничен лист.

Съгласно утвърден месечен график рег. № 229р-8740/01.04.2020 г. за периода от 01.04.2020 г. до 30.04.2020 г. същият е следвало да се яви на работа на следните дати:01.02.03.04.06.07.08.09 и 10 април-общо девет работни смени по осем часа. В утвърдените ведомости липсва положен подпис от служителя, удостоверяващ явяването му на работното място.

На 14.04.2020 г. от Д. Ш. са депозирани две заявления до директора на СДВР за ползване на неплатен отпуск поради лични причини: заявление рег. № 229р-10090/14.04.2020 г. за периода от 02.02.2020 г. до 02.08.2020 г. и заявление рег. № 229р-10091/14.04.2020 г. за периода от 13.04.2020 г. до 13.10.2020 г. Заявленията не са удовлетворени по мотиви изложени в становище № 513р-32926/28.04.2020 г. на началника на ОКИАД-СДВР, които най-общо се изразяват в това, че неплатен отпуск не може да бъде разрешаван за повече от шест месеца по време на цялата служба и за минал период.

Видно от справка рег. № 229р-15195/11.06.2020 г. за периода от 01.02.2020 г. до 31.03.2020 г. в 05 РУ-СДВР не са постъпвали и не са регистрирани заявления за отпуск, подадени от Д. Ш.. Единственото вписано заявление е с рег. № 229р-10090/14.04.2020 г. за ползване на неплатен отпуск в размер на шест месеца за периода от 02.02.2020 г. до 02.08.2020 г.

Резултатите от проведеното дисциплинарно производство са обективирани в нарочна обобщена справка № 229р-19882/03.08.2020 г. С покана № 229р-19891/03.08.2020 г., служителят е поканен да са запознае с обобщената справка и му е даден срок за предоставяне на допълнителни обяснения и възражения. На 03.08.2020 г. в 14.30 ч. служителят е запознат със обобщената справка, като е удостоверил това обстоятелство с подписа си. С протокол № 229р-20271/05.08.2020 г.

е удостоверено, че към 05.08.2020 г. до 10.30 ч. в деловодството на 05РУ-СДВР няма депозирано писмено обяснение и възражения от Д. Ш..

На 05.08.2020 от страна на дисциплинарно - разследващия орган е изготвено становище рег. № 229р-20304, в което се потвърждават фактическите констатации от проверката и се предлага издаването на заповед за налагане на дисциплинарно наказание „уволнение“ и прекратяване на служебното правоотношение на правните основания, посочени в обобщената справка.

С покана № 513р-66684/12.08.2020 г. от директора на СДВР са изискани писмени обяснения от Д. Ш.. Депозирано е писмено обяснение рег. № 513р-67806/17.08.2020 г., което е прието от дисциплинарно наказващия орган.

В резултат на така проведеното дисциплинарно производство, след като се е запознал с писмените обяснения на дисциплинарно отговорния служител, Директорът на СДВР е издал оспорената заповед, с която на основание чл. 194, ал. 2, т. 1, чл. 197, ал. 1, т. 6 във връзка с чл. 203, ал. 1, т. 5 чл. 204, т. 3 от ЗМВР на Д. В. Ш. е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ и на основание чл. 226, ал. 1, т. 8 е прекратено служебното му правоотношение за длъжността „старши полицай“ в група „Охрана на Национална галерия“ на сектор „Охранителна полиция“ към 05 РУ при СДВР.

Въз основа на изложеното от фактическа страна, настоящия съд обосновава следните правни изводи:

Компетентността на дисциплинарно - наказващите органи в системата на МВР е определена в нормата на чл. 204 от ЗМВР, като определящи критерии за това са заеманата от дисциплинарно отговорното лице длъжност и вида на наказанието. В т. 3 на чл. 204 от ЗМВР е посочено, че ръководителите на структурите по чл. 37 налагат всички наказания по чл. 197 на служителите на младши изпълнителски длъжности, за стажантите за постъпване на младши изпълнителски длъжности. Видно от приложената по делото заповед № 513з-8780/26.11.2015 г. Д. Ш. е преназначен на младша изпълнителска длъжност – „старши полицай“ в група „Охрана на обекти-Национална галерия“ на сектор „Охранителна полиция“ при 05 РУ-СДВР, която длъжност заема и към момента на издаване на приложената по делото Кадрова справка. С оглед на това, настоящият съдебен състав приема, че оспорената заповед е издадена от материално компетентния дисциплинарно наказващ орган по чл. 204, т. 3 във връзка с чл. 37, ал. 1, т. 2 от ЗМВР – Директора на Столичната дирекция на вътрешните работи.

Оспорената заповед е постановена при съблюдаване на императивната норма на чл. 210 от ЗМВР за форма и съдържание на акта за налагане на дисциплинарно наказание. Посочената разпоредба определя, че дисциплинарното наказание се налага с писмена заповед, в която задължително се посочват: извършителят, мястото, времето и обстоятелствата, при които е извършено нарушението, разпоредбите, които са били нарушени, доказателствата, въз основа на които е установено, правното основание и наказанието, което се налага, срокът на наказанието, пред кои орган и в какъв срок може да се обжалва. Оспорената в настоящото съдебно производство заповед съдържа всички изискуеми реквизити, като дисциплинарното нарушение, за което е санкциониран Д. Ш. е индивидуализирано в необходимата степен и от фактическа и от правна страна. Посочени са както разпоредбите, които са били нарушени, така и фактическите основания за издаването на заповедта - обстоятелствата, които имат значение на релевантни юридически факти и обосновават наличието на съставомерно от обективна и субективна страна поведение.

Доводите на оспорващия, че заповедта е издадена в нарушение на предписаната от закона форма, са неоснователни. Както в административния акт, така и в съпровождащите го документи - обобщена справка и становище ясно и точно е описано поведението на държавния служител, с което същият е допуснал дисциплинарно нарушение. Подробно са посочени доказателствата, събрани в хода на дисциплинарното производство, както и оценката им спрямо релевантните за дисциплинарното производство факти и обстоятелства.

При постановяването на административният акт не са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила. Спазена е предвидената в ЗМВР и Инструкция № 8121 з-470 от 27.04.2015 г. за организацията на дейността по установяване на дисциплинарни нарушения и налагане на дисциплинарни наказания, събирането и обработката на информация за състоянието на дисциплината и дисциплинарната практика в Министерството на вътрешните работи (Инструкция № 8121 з-470/2015 г.) процедура. Дисциплинарното производство е започнало със заповед на дисциплинарно наказващия орган, съобразно изискването на чл. 207, ал. 1, т. 1 ЗМВР. Оспорващият е запознат със заповедта и обобщената справка, дадена му е възможност да участва в производството и да представя доказателства, с което е спазена нормата на чл. 207, ал. 8 ЗМВР. Спазено е и изискването на чл. 207, ал. 10 ЗМВР като на служителя е дадена възможност след запознаване с обобщената справка да даде допълнителни възражения или обяснения. В съответствие с правилото на чл. 207, ал. 2 дисциплинарното производство приключва в определения срок, като е изготвено становище за наличието на основания за реализиране на дисциплинарната отговорност на жалбоподателя. Съгласно чл. 210, ал. 1 ЗМВР служителят дава писмени обяснения, които са приети от дисциплинарно наказващия орган. Дисциплинарното наказание е наложено в срока по чл. 195, ал. 2 във връзка с чл. 196 от ЗМВР. Според чл. 196 от ЗМВР дисциплинарното нарушение се смята за открито, когато органът, компетентен да наложи дисциплинарното наказание, е установил извършеното нарушение и самоличността на извършителя. Дисциплинарното нарушение е установено, когато материалите от дисциплинарното производство постъпят при компетентния дисциплинарно наказващ орган. В случая материалите от дисциплинарното производство са изпратени от председателя на дисциплинарно разследващия орган с писмо от 05.08.2020 г., поради което следва да се приеме, че с издаването на оспорената заповед на 21.09.2020 г. е спазен срока по чл. 195, ал. 2 от ЗМВР.

Следователно, при постановяване на оспорената заповед не са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила, които да имат за последица нарушаване на правото на защита на дисциплинарно отговорното лице.

Твърденията в жалбата за допуснато нарушение на чл. 206, ал. 4 от ЗМВР са декларативни и неоснователни. Дисциплинарно наказващият орган е събрал доказателства, установяващи по несъмнен начин извършените нарушения и е оценил същите. Освен това служителят, в депозираните от него обяснения, не е посочил каквито и да било доказателства, които иска да бъдат събрани, нито е обосновавал искане да му бъде предоставена възможност да прави извлечения от събраните в хода на дисциплинарното производство доказателства.

При прекратяване на служебното правоотношение, което е законова последица от налагането на дисциплинарно наказание „уволнение“,

съгласно чл. 226, т. 8 от ЗМВР, посочена като правно основание за издаване на оспорената заповед, не е допуснато нарушение на чл. 229 от ЗМВР, а именно: забраната за прекратяване на служебното правоотношение през време на отпуск. Действително, със заповед № 513з-8772/14.05.2020 г. на директора на СДВР на Д. Ш. е разрешено ползването на неплатен отпуск за срок от 14.05.2020 г. до 13.11.2020 г. Разпоредбата на чл. 229 от ЗМВР обаче изключва прилагането на тази забрана в изчерпателно изброени случаи, един от които е и прекратяване на служебното правоотношение на основание чл. 226, т. 8 от ЗМВР-поради налагане на дисциплинарно наказание „уволнение“, какъвто е и настоящия случай.

Заповедта е издадена и в съответствие с приложимите материално правни норми. Съдебният контрол за материална законосъобразност на оспорената заповедта обхваща преценката дали са налице установените от дисциплинарно наказващия орган релевантни юридически факти /изложени като мотиви в акта/, доколкото същите изпълват състава на посоченото в заповедта дисциплинарно нарушение и правилно ли е определен вида и размера на наложеното наказание.

Нарушението, за което е санкциониран Д. Ш. се изразява в неявяване на работа без уважителни причини в два последователни дни, което в случая се отнася до поредица от такива два последователни работни дни в периода от 02.02.2020 г. до 10.04.2020 г. С това свое деяние оспорващият е нарушил нормата на чл. 203, ал. 1, т. 5 от ЗМВР.

Установените в хода на дисциплинарното производство факти и обстоятелства не бяха оборени в съдебното производство. Същите се потвърждават по категоричен начин и от събраните в хода на дисциплинарното производство писмени доказателства, обяснения и сведения на свидетели. Доказателствата, събрани редовно в производството пред административния орган, които имат доказателствена сила и пред съда на основание чл. 171, ал. 1 от АПК, по несъмнен начин установяват наличието на така описаното в заповедта съставомерно деяние по чл. 149, ал. 2, т. 2 от ЗМВР във връзка с чл. 203, ал. 1, т. 5 от ЗМВР.

Доводите, свързани с влошено здравословно състояние не следва да се кредитират, т. к. служителят е следвало да изпълнява служебните си задължения на определеното работно място, според разпределения часови график, а при обективна невъзможност, наложила отсъствието му от работа е следвало да постъпи по установения вътрешно служебен или нормативно определен ред, за каквито обстоятелства по делото няма данни. Установено е, че за времето на отсъствие на служителя от работа

не са налице издадени болнични листа, нито ЕР на ТЕЛК, както и че лицето не е подавало заявление за ползване на платен отпуск или друг вид отпуск. Опровергават се й доводите, че служителят е бил уведомен от лекар в ТЕЛК за възможността да получи болничен лист за минало време - за периода от момента на изтичане на последния му болничен лист до датата на освидетелстване. Субективното предоверяване на оспорващия, че ще му бъде издаден болничен лист за периода на административното производство за освидетелстване не може да служи за извинително обстоятелство за неявяването му на работа. Същият е бил длъжен да предвиди последиците от деянието си, като правните му очаквания не са обстоятелство, което да води до отпадане на отговорността. Още повече, че правните му очаквания не са се сбъднали, съответно правилно дисциплинарно наказващия орган е приел, че е налице виновно поведение, с форма на вината - непредпазливост. В тази връзка следва да се има предвид, че в чл. 6 от Наредба за медицинската експертиза са посочени случаите, при които се приема състояние на временна неработоспособност, когато осигуреното лице не може или и възпрепятствано да се яви на работа. Липсва разпоредба, която да предписва да се издаде болничен лист на здраво и трудоспособно лице, какъвто е бил оспорващия, за периода след изтичане на последния болничен лист до датата на прегледа в ТЕЛК, когато лицето е могло и е следвало да се яви на работа. С влязъл в сила административен акт - експертно решение на ТЕЛК - МВР, потвърдено с експертно решение на НЕЛК е прието, че Д. Ш. е клинично здрав и трудоспособен.

Оспорената заповед е издадена и в съответствие с целта на закона. Разпоредбата на 203, ал. 1, т. 5 от ЗМВР квалифицира, като тежко нарушение на служебната дисциплина неявяването на работа без уважителни причини два последователни дни. Това разбиране на законодателя е свързано както със спазване на вътрешния ред, йерархичната подчиненост и дисциплината във ведомството, така и със спецификата на държавната служба в МВР, която изисква постоянно изпълнение на възложените служебни функции, свързани с опазване на обществения ред, предотвратяване и разкриване на престъпления. Това налага да се предприемат незабавни действия по преустановяване на всяко неизпълнение на служебните задължения с оглед възможните сериозни последици за службата, като на съответния служител се наложи предвиденото в закона наказание. В този смисъл с издаването на процесната заповед е постигната и целта на закона - преустановено е тежко дисциплинарно нарушение с възможни значителни последици за държавната служба, а служителят допуснал нарушението е наказан с

предвидената в закона санкция.

С оглед на изложеното съдът приема, че заповедта е издадена от компетентен орган, в предписаната от закона форма, при постановяването ѝ не са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила и е в съответствие с материалноправните норми на ЗМВР и целта на закона, поради което жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора, на основание чл. 143, ал. 3 и ал. 4 от АПК, правото на разноси за производството е възникнало за ответника, на който следва да се присъдят разноси, представляващи юрисконсултско възнаграждение в размер, определен по правилата на чл. 78, ал. 8 от ГПК във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ.

Предвид изложените съображения, Административен съд София-град, Второ отделение, 56-ти състав, на основание чл. 172, ал. 2 от АПК

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. В. Ш. против заповед № 513з-13497/21.09.2020 г. на директора на Столичната дирекция на вътрешните работи.

ОСЪЖДА Д. В. Ш. да заплати на Столичната дирекция на вътрешните работи разноси по делото в размер на 100 /сто/лева.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд, Тричленен състав в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: